

Sretna Nova 2012!

by Radmila Solesa-Cetic on Friday, December 30, 2011 at 3:01pm

*Prebiruci po albumima sretnih godinica vidim – zivjela jesam.
Najdraze mi fotografije koje za javnost nisu. Podijele se, uz
kikot, s najblizima, uzdahne, ili pocrveni, odluta...I to samo one
iz perioda u kojem sam kao normlna bila. Mati, zena, snaha,
radnik, "clan". Nesreca, ili sreca mozda, rat mi iz oeve kuce
kradom i namjerno, iznese albume koje je punica pod kljuc
stavila kad se zet pojavio. A ja zetu njenom, i djeci nasoj,
godinama pokusavam opisati te fotografije, u kojima sam
nocima dane slavila, pivom i stokom rajska vrata otvarala.
Voljela.*

*I u prezivjelim albumima volim, ali, nekako opreznije, da se ne
bi kome zamjerila. Da ne bi koga nekad, u buducnosti nekoj,
povrijedila.*

**Noc na plazi sa Nadom i Milankom kad je Pacifik pokusavao
prigusiti neplaniranu glasnost sampanjca. Mame i dame u
"najboljim" godinama s ponosom ovjekovječuju svoje
straznjice.*

**Topla zora u Las Vegasu, majka i supruga, napokon ostvarila
jednu od svojih zelja. Bez traga sminke, ljetna haljinica sa
sitnim cvjetnicima. Oci boja haljinice.*

**Tinova matura, moj kafic, odmilja nazvan "picic", kafa se u
njemu nikad nije pila, alkohol samo. Brecim godinama,
zdravljem, ponosom i kilama. Ljubi i ja izvodimo "stari srpski
ples" u koreografiji dobrog starog vina. I "nasi" su bili zbuđeni,
da ne govorim o "nenasim". Moderni balet i sav patos zavrsetka
Bitke na Kosovu vijekovima filtriran.*

*U monogim od njih se vidi da nikad nisam bila od onih koji
sviraju zracne gitare, nekako sam odvajkada pristalica metle-
gitare. I stvarno mi nije jasno, pored toliko gitara po kuci, stoli
sam vazda za metlom trcala.*

*Ponajvise onih gdje mi ruke miluju lice. Ko ne zna, njeznost iza
dugackih prstiju mojih. Ko zna, Senad pokusavao da ovjekovjeci
crni kreon i maskaru na licu iil cak usnama mojim.*

Pokazujem sada ove "tajne" fotografije s namjerom da vidite da u njima nema nacija i briga; nema ni juce, nema ni sutra; nema ni bogatijih ni siromasnijih. Ima samo zelja i ljubavi; ima gitara cudnih i pica raznog; dobre muzike i dragih ljudi.

Moja vam je zelja da od Nove nam, 2012, napravite jedan takav albumcic, da "tajnih" fotografije bude sto vise. Damama preporucujem da naredne godine ne stavljuj maskaru na donje trepavice. Kad pleses znojis se, a zaplakati se zna i od sreće.

Onim damama koje, kao i ja, iz drugih razloga ne nanose maskaru, zelim bar jednu "tajnu" fotografiju.

Ameri kazu: fake it till you make it. Long island ice tea zna pomoci.

Sve vas volim! I molim vas, "zamjerite" se svojim jos nerodjenim i nepoznatim vam praunucima, budite mi sretni i presretni!

